

**Kliimaministri määruse
„Keskkonnaministri 28. mai 2013. a määruse nr 32 „Jahieeskiri“ muutmine“ eelnõu
seletuskiri**

1. Sissejuhatus

Eelnõukohase määrusega muudetakse jahiseaduse § 24 lõike 3 alusel kehtestatud keskkonnaministri 28. mai 2013. a määrust nr 32 „Jahieeskiri“. Määruse muudatuste eesmärk on ajakohastada jahipidamise tingimusi, täpsustada lubatud jahipidamisviise ning korrastada jahiohutuse ja relvakäsitsemise nõudeid, lähtudes jahipraktikast, ohutusest ja õigusselgusest.

Määruse eelnõu ja seletuskirja valmistas ette Kliimaministeeriumi metsaosakonna jahinduse valdkonna juht Aimar Rakko (aimar.rakko@kliimaministeerium.ee, tel 626 9104). Õigusekspertiisi tegi Kliimaministeeriumi õigusosakonna juhataja Eda Pärtel (eda.partel@kliimaministeerium.ee, tel 509 7751). Keeletoimetuse teostas Justiitsministeeriumi õigusloome korralduse talituse keeleteimetaja Aili Sandre (aili.sandre@just.ee), tel 5322 9013.

2. Määruse eelnõu sisu ja võrdlev analüüs

Määruse eelnõu koosneb ühest paragrahvist, millega tehakse muudatusi jahieeskirja 16 sättes. Muudatuste sisuks on jahipidamisviiside täpsustamine, teatud jahiaegade ja -tingimuste korrigeerimine ning jahiohutust käsitlevate sätete korrastamine.

Eelnõuga täpsustatakse lindude ja väikeulukite jahipidamise tingimusi, sealhulgas jahikoerte kasutamist, ajakohastatakse väikekiskjate küttimise korda kaitsealal, hoiualal ja püsielupaigas ning korrigeeritakse šaakali jahiaega, viies selle paremini kooskõlla liigi bioloogia ja seireandmetega. Samuti muudetakse karu küttimise regulatsiooni, minnes üle loapõhisele lähenemisele ning kaotades karu puhul jahiaja kehtestamise.

Lisaks korrastatakse jahiohutuse nõudeid relva transportimisel ja käsitsemisel, kõrvaldades vastuolulised ja topeltreguleerivad sätted ning viies jahieeskirja kooskõlla relvaseadusest tulenevate põhimõtetega. Muudatuste eesmärk on tagada õigusselgus, proportsionaalsus ja ohutus, arvestades nii jahinduslikku praktikat kui ka järelevalve kogemust.

Punktiga 1 täpsustatakse kaelustuvi jahi lubatud jahipidamisviise, võimaldades lisaks peibutus-, varitsus- ja hiilimisjahile kasutada ka FCI 7. ja 8. rühma kuuluvaid jahikoeri. Kehtivas jahieeskirjas puudub kaelustuvile peetaval jahil jahikoera kasutamise võimalus. Muudatus ei muuda kaelustuvijahi eesmärki ega ulatust ning on kooskõlas kehtivate jahindus- ja looduskaitsete põhimõtetega. Muudatus võimaldab kasutada FCI 7. ja 8. rühma kuuluvaid jahikoeri, et tõhustada kütitud lindude leidmist ja äratoomist, eelkõige otsijahil, ning parandada jahieetikat ja haavatud uluki leidmist. Tegemist on regulatsiooni täpsustamisega, mis ei muuda jahiaega ega suurenda küttimissurvet, vaid viib sätte kooskõlla jahipraktikaga.

Punktiga 2 täpsustatakse lubatud jahipidamisviise, lisades partlaste ja kajakaliste puhul otsijahi kui selgesõnaliselt lubatud jahiviisi, muutmata seejuures jahiaega, liike ega muid tingimusi.

Punktiga 3 jäetakse sättest välja lauseosa „nende lindude tekitatud põllukahjustustega“, et võimaldada Keskkonnaametil rakendada ennetavat letaalist heidutust ka enne kahjustuste tekkimist. Kehtiv sõnastus on tõlgendatav selliselt, et luba saab anda üksnes põllumassiividele, kus kahjustused on juba jooksva aastal tekkinud, mis piirab ennetavate meetmete rakendamist. Muudatus annab võimaluse reageerida paindlikumalt ja ennetada varakult põllukahjustude

tekkimist.

Punktidega 4, 7-9 täpsustatakse mitmete väikekiskjate (rebane, kährik, mäger, metsnugis, kivinugis, tuhkur ning mink) kütamise korda kaitsealal, hoiualal ja püsielupaigas. Muudatuste eesmärk on võimaldada vajaduse korral Keskkonnaameti loal väikekiskjate arvukuse ohjamist tundlikel aladel ajavahemikus 1. märtsist 30. aprillini, eelkõige looduskaitsealadel eesmärkidel, sealhulgas maaspesitsevate lindude kaitseks.

Punktidega 5 ja 6 muudetakse šaakali jahiaega. Jahi algusaega lükatakse kuu võrra edasi 1. oktoobrile. Eesti Terioloogia Seltsi hinnangul on kehtiva jahiaja algus 1. september problemaatiline, kuna sel ajal on šaakali kutsikad veel olulisel määral vanematest sõltuvad ning liiguvad enamasti koos nendega. Samuti toimub kutsikatel hammaste vahetus alles oktoobris, mis viitab sellele, et septembrikuine jaht ei arvesta piisavalt liigi bioloogilisi iseärasusi. Šaakali lisati jahilukite nimestikku 2016. aastal, mil tema jahiaeg algas 1. novembril. 2018. aastal nihutati jahiaja algus kaks kuud varasemaks seoses kartusega šaakali arvukuse plahvatusliku kasvu ja ohjamisvõimekuse puudumise ees. Seireandmed neid kartusi ei ole kinnitanud. Šaakali arvukus on viimastel aastatel olnud stabiilne ning nii arvukus kui ka levikuala on jätkuvalt suhteliselt väikesed. Keskkonnaameti andmetel on šaakali tekitatud kahjud viimastel aastatel olnud languses (2021 - 7, 2022 - 3, 2023 - 6, 2024 - 1 ja 2025 - 2 juhtumit). Vähenemine on osaliselt seotud ka tõhusamate kahjude ennetusmeetmete kasutuselevõtmisega loomakasvatajate poolt.

Keskkonnaagentuuri ulukiseirearuandes on samuti toodud ettepanek kaaluda šaakali jahiaja lühendamist, märkides, et septembrikuus sõltuvad kutsikad veel oluliselt vanematest. Jahiaja alguse nihutamine 1. oktoobrile võimaldab viia jahikorralduse paremini kooskõlla šaakali bioloogia ja seireandmetega, kahjustamata seejuures liigi ohjamise võimalusi.

Täiendavalt nähakse šaakali puhul ette võimalus pidada erandkorras kaitsealal, hoiualal ja püsielupaigas varitsus- või hiilimisjahti ning jahti jahikoeraga ajavahemikul 1. märtsist 30. aprillini Keskkonnaameti loal. Muudatus on vajalik looduskaitsealadel eesmärkidel, eelkõige maaspesitsevate linnuliikide kaitseks, kuna šaakal võib kevadisel pesitsusperioodil avaldada neile olulist survet.

Punktiga 10 täpsustatakse hall- ja valgejänese jahipidamisviise ning jahikoerte kasutamise korda. Võrreldes kehtiva regulatsiooniga ei piirata jahipidamist jahikoertega, vaid lubatakse pidada ka aju-, otsi-, hiilimis- ja varitsusjahti. Muudatusega jäetakse halli- ja valgejänese jahil ära lubatud jahikoerte üksikasjalik loetelu ning asendatakse see üldise põhimõttega, mille kohaselt on jahikoera kasutamine lubatud, välja arvatud FCI 5. rühma kuuluvad koerad. Muudatuse oluline eesmärk on võimaldada jänesejahti ka koerata, näiteks juhtudel, kus maaomanik soovib kaitsta oma istikuid või põllukultuure. Samuti arvestab muudatus traditsioonilise jänese- ja rebasejahi praktikaga, kus peetakse ajujahti ning koerad töötavad ajus, samal ajal kui kütide arv ületab kasutatavate koerte arvu. Kehtiv regulatsioon, mis seob jahipidamise üksnes konkreetsete koerarühmade kasutamisega, ei arvesta sellise jahikorraldusega piisavalt ning võib põhjendamatult piirata jahipidamist olukordades, kus koerte kasutamine ei ole vajalik ega võimalik.

Punktiga 11 korrastatakse koprajahi regulatsiooni, täpsustades jahipidamisviise ja kõrvaldades kehtivas tekstis esinevad ebatäpsused ja dubleerimised. Jahiviis „väljapüüdmine“ jäetakse välja, kuna see ei ole jahiseaduses sätestatud jahipidamisviis ning asendatakse seaduses loetletud jahipidamisviisiga - urujahiga. Muudatus arvestab ka jahipraktikat, mille kohaselt peetakse koprale urujahti eelkõige taksi või terjeriga, samas kui teiste jahikoerte kasutamine on piiratud sügis- ja talveperioodiga 1. oktoobrist jahiaasta lõpuni.

Punktiga 12 muudetakse karujahi regulatsiooni. Loobutakse jahiaja kehtestamisest ning minnakse üle loapõhisele regulatsioonile, mille kohaselt toimub karu küttimine üksnes Keskkonnaameti loal ja tingimustel. Jahiaja kaotamise eesmärk on käsitleda karu küttimist selgelt erandliku meetmena ning viia regulatsioon kooskõlla loodusdirektiivi IV lisa liikidele kehtiva rangema kaitsekorraga. See annab ka Keskkonnaametile paindlikuma ja tõhusama võimaluse reageerida nii tegelikele kui ka prognoositavatele konfliktidele piirkondlikult ja ennetavalt, mitte üksikjuhtumite kaupa. Samasugune jahi korraldus, kus puudub konkreetne jahiaeg, on kasutusel näiteks Rootsis. Jahipidamine tuleks võimalusel kavandada perioodile, mil sekkumine toimub karu elutsükli seisukohast bioloogiliselt kõige vähem haavataval ajal, st pärast sigimisperioodi lõppu ja enne talveune algust.

Täiendavalt lisatakse võimalus kasutada karujahil jahikoera, näiteks haavatud karu otsimisel. Karu on ohtlik kiskja, eriti haavatuna. Seetõttu on ohutuse ja jahieetika seisukohalt vajalik kaasata jahikoer lasu tulemuse kontrollimiseks juhtudel, kus puudub täielik veendumus karu surmas ning ulukit ei ole olnud võimalik pärast tabavat lasku visuaalselt lõpuni jälgida. Lisaks võimaldab jahikoera kasutamine keskenduda konkreetse probleeme tekitava isendi otsimisele, tagades, et küttimine on suunatud tegelikult kahju põhjustavale loomale, mitte juhuslikule isendile.

Käesoleva sätte tähenduses ei käsitleta karu tekitatud kahjustuste piirkonnana üksikut kahjustuskohta ega selle vahetut ümbrust, vaid ruumiliselt suuremat ala, kus esineb karude ja inimtegevuse vaheline püsiv konflikt. Kahjustuste piirkond võib hõlmata mitut omavahel seotud maastikuosa ning selle ulatuse määrab Keskkonnaamet, lähtudes kahjustuste iseloomust ja korduvusest ning karude liikumis- ja elupaigakasutuse muutustest. Kahjustuste piirkonnana võib käsitada ka alasid, kuhu karude liikumise ja leviku muutuste põhjal on tõenäoline nende jõudmine ning kus kahjustuste ennetamine on vajalik võimalike konfliktide vältimiseks. Eestis on karudega seotud konfliktid valdavas osas mandri-Eestis püsivad ega piirdu üksikjuhtumitega, mistõttu ei ole otstarbekas ega objektiivselt võimalik siduda iga erandkorras lubatud küttimist konkreetse üksiku kahjustusjuhtumiga ega iga üksiku isendiga. Sellistes olukordades on põhjendatud rakendada erandit ruumiliselt ja ajaliselt määratletud kahjustuste piirkonnas, võimaldades Keskkonnaametil lahendada konflikt tervikuna, mitte üksikjuhtumite kaupa. Erandi järjepidev rakendamine aitab vähendada püsivat konflikti karu ja inimtegevuse vahel ning toetab koosseksisteerimist.

Punktiga 13 tunnistatakse kehtetuks jahieeskirja § 6 lõike 1 punkt 11, kuna tegemist on topeltregulatsiooniga. Jahiseaduse § 25 lõike 7 alusel on Keskkonnaametil pädevus kehtestada kunstliku valgusallika kasutamise tingimused ja ajavahemikud ning seda pädevust on alates 2016. aastast järjepidevalt rakendatud. Puudub vajadus sätestada samasisulisi piiranguid täiendavalt jahieeskirjas.

Punktiga 14 sõnastatakse jahieeskirja § 7 lõige 2 ümber, sätestades, et transpordivahendis peab jahirelv olema laadimata. Muudatuse eesmärk on keskenduda jahiohutuse seisukohalt määravale põhiolemusele, et relv ei tohi olla laetud. Samas loobutakse täiendavast nõudest hoida relva püssikotis või kabuuris, millel puudub selge ohutuslik põhjendus.

Kehtiv regulatsioon ei selgita, miks muutuks laadimata relv transpordivahendis ohtlikumaks üksnes seetõttu, et see ei ole püssikotis või kabuuris, eriti olukordades, kus samasugune käitumine on muude sätete kohaselt lubatud (nt jahipidamisel paadist või metsseajahil seisva mootoriga sõidukist). Jahiohutuse seisukohalt ei ole relva ohtlikkus seotud sellega, kas relv on kotis või kotist väljas, vaid eelkõige sellega, kas relv on laetud ning kuidas seda käsitletakse.

Lisaks on kehtivas regulatsioonis tekkinud sisuline vastuolu § 7 lõike 2 ja lõike 4 vahel, kuna ühisjahil on laskekohtade vahetamisel lubatud hoida transpordivahendis laadimata relva kotist väljas, samas kui üksikjahil käsitatakse samaväärset olukorda jahiohutuse nõuete rikkumisena. Selline eristus ei ole jahiohutuse eesmärgist lähtuvalt põhjendatav ning tekitab õiguslikku ebaselgust, kus sama tegu võib olla ühel juhul lubatud ja teisel juhul karistatav.

Muudatusega ühtlustatakse regulatsioon, kõrvaldatakse põhjendamatud erandid ning tagatakse, et jahiohutuse nõuded lähtuvad relva tegelikust seisundist ja käsitlemisviisist, mitte jahi liigist või formaalsetest tingimustest.

Punktiga 15 tunnistatakse kehtetuks jahieeskirja § 7 lõike 3 lauseosa „ega relvale kinnitatud salves“, kuna see ei ole kooskõlas relvaseadusest tulenevate relva ohutust käsitlevate nõuetega ning on praktikas põhjustanud karistuste osas ebaproportsionaalseid tagajärgi. Kehtiv regulatsioon on viinud olukordadeni, kus jahimeest on karistatud selle nõude vastu eksimisel jahiseaduse alusel jahiohutuse nõuete rikkumise eest ning sellele on automaatselt järgnenud relvaseaduse alusel relvaloa kehtetuks tunnistamine Politsei- ja Piirivalveameti poolt, kuigi objektiivselt ei ole relvaseaduse nõudeid rikutud. Muudatuse eesmärk on viia jahieeskiri kooskõlla relvaseaduse loogikaga, keskendudes tegelikule ohule, mitte formaalsele käsitlemisele ning vältida olukordi, kus jahimehi karistatakse ebaproportsionaalselt käitumise eest, mis ei kujuta endast jahiohutuse riski.

Punktiga 16 tunnistatakse kehtetuks jahieeskirja § 7 lõige 4, millega oli ühisjahil laskekohtade vahetamisel lubatud hoida transpordivahendis laadimata jahirelva kotist väljas. Sellise erandi sätestamine ei ole jahiohutuse eesmärgist lähtuvalt põhjendatud, kuna relva ohutus ei sõltu sellest, kas tegemist on ühis- või üksikjahiga, vaid relva tegelikust seisundist ja selle käsitlemisviisist.

Kehtiv erand kohtleb sisuliselt samaväärseid olukordi erinevalt üksnes jahipidamistüübi alusel, mis tekitab õiguslikku ebaselgust ja ebaproportsionaalsust. Kui laadimata relva kotist väljas hoidmine on ühisjahil lubatud, puudub jahiohutuse põhjendus, miks sama käitumist käsitatakse üksikjahil ohtliku rikkumisena. Seetõttu jäetakse lõige 4 jahieeskirjast välja ning jahiohutuse nõuded ühtlustatakse, lähtudes relva tegelikust ohutusseisundist, mitte jahi liigist.

Punktiga 17 muudetakse jahieeskirja § 8 lõiget 6, loobudes senisest viitest intensiivselt kasutatavatele riigimaanteedele ning asendades selle üldisema kriteeriumiga, mille kohaselt ei tohi kütiliinina määrata raudteid ja teid, kus eeskätt just ohutu jahipidamine ei ole võimalik. Muudatuse eesmärk on keskenduda jahiohutuse seisukohalt määravale tunnusele ehk tegelikule ohutusele, mitte tee liigile või määratlemata liiklusintensiivsusele.

Kehtiv sõnastus viitab intensiivselt kasutatavatele riigimaanteedele, kuid puudub üheselt määratletud loetelu või õigusakt, mille alusel oleks võimalik selliseid maanteid selgelt kindlaks teha. See on praktikas tekitanud ebaselgust ja erinevaid tõlgendusi regulatsiooni kohaldamisel. Muudatusega eemaldatakse see ebaselge viide ning võimaldatakse hinnata kütiliini määramise lubatavust konkreetse tee ja tegeliku olukorra põhjal. Selline lähenemine võimaldab arvestada ka ajutiselt suurenenud liikluskooormusega olukordi, kus muidu vähesel liiklusintensiivsusega tee võib olla ajutiselt intensiivses kasutuses, ning parandab regulatsiooni rakendatavust ja õigusselgust.

Punktiga 18 täpsustatakse suuruluki laskekatse kehtivuse põhimõtet, sätestades, et laskekatse kehtivus on seotud konkreetse relvaraua tüübiga, mitte relvaliigi nimetusega. Laskekatse, mis on sooritatud sileraudsest, vintraudsest või kombineeritud jahirelvast vastava rauatüübiga, annab õiguse kasutada suurulukijahil üksnes seda relvarauda, millele vastav harjutus on läbitud.

Kui laskekatse on sooritatud üksnes vintraudsest relvarauast, tohib suurulukijahil kasutada ka kombineeritud jahirelva, kuid ainult selle vintrauda. Kombineeritud jahirelva silerauda võib kasutada üksnes juhul, kui on eraldi sooritatud ka sileraudse relvaraua laskekatse.

3. Eelnõu vastavus Euroopa Liidu õigusele

Eelnõu on kooskõlas Euroopa Liidu õigusega ning ei sisalda sätteid, mis oleksid vastuolus Euroopa Liidu õigusaktidest tulenevate nõuetega. Enamik eelnõus kavandatud muudatustest puudutab jahipidamisviiside, -aegade ja jahiohutuse nõuete täpsustamist ning ei ole otseselt seotud Euroopa Liidu õiguse kohaldamisega.

Otseselt Euroopa Liidu loodusdirektiivi (nõukogu direktiiv 92/43/EMÜ) kohaldamisalasse kuulub karu küttimise regulatsiooni muutmine. Karu on loodusdirektiivi IV lisa liik ning tema küttimine on lubatud üksnes erandina direktiivi artiklis 16 sätestatud tingimustel. Eelnõuga muudetakse karu küttimise regulatsiooni viisil, mis seob küttimise selgelt Keskkonnaameti loapõhise kaalutusotsusega ning käsitleb küttimist erandliku meetmena.

Jahiaja kehtestamisest loobumine ja loapõhisele regulatsioonile üleminek võimaldab tagada, et karu küttimine toimub üksnes direktiivi artikli 16 lõike 1 punktides a ja c nimetatud alustel, st tõsiste kahjustuste vältimiseks ning inimese elule või tervisele tekkiva ohu ennetamiseks. Loapõhine lähenemine tagab, et sekkumine on eelnevalt kaalutud, põhjendatud ja kontrollitav ning ei sea ohtu liigi soodsa kaitsestaatuse säilimist.

4. Määruse mõju

Eelnõu ei muuda jahieeskirja regulatsiooni üldist ülesehitust ega jahipidamise põhimõtteid, vaid täpsustab ja ajakohastab kehtivaid sätteid. Muudatustega ei kehtestata uusi jahipidamisviise ega laiendada jahipidamise ulatust, vaid kõrvaldatakse ebaselgused ja vastuolud, mis on tekkinud sätete rakendamisel ning viiakse regulatsioon paremini kooskõlla jahiseadusest ja relvaseadusest tulenevate põhimõtetega.

Jahiaegade ja jahipidamisviiside täpsustamise mõju seisneb eeskätt regulatsiooni selguse ja rakendatavuse parandamises. Mitmete liikide puhul täpsustatakse jahikoera kasutamise korda, mis aitab viia normi paremini kooskõlla tegeliku jahipraktikaga ning toetab haavatud ulukite leidmist ja seeläbi ka jahieetika järgimist. Tegemist ei ole jahipidamise ulatuse laiendamisega, vaid olemasolevate võimaluste selgema reguleerimisega.

Samuti annab muudatus Keskkonnaametile täiendava õigusliku aluse lubada väikekiskjate küttimist kaitsealadel, hoiualadel ja püsielupaikades, kui see on vajalik looduskaitseliste eesmärkide saavutamiseks. See võimaldab paindlikumalt reageerida olukordadele, kus väikekiskjate arvukus ohustab kaitstavate liikide, eelkõige maaspesitsevate lindude, soodsat seisundit, ning aitab seeläbi paremini täita kaitse-eesmärke.

Muudatus pruunkaru küttimise korralduses parandab regulatsiooni vastavust Euroopa Liidu loodusdirektiivi nõuetele ning viib selle paremini kooskõlla karu kui IV lisa liigi rangema kaitsekorraga. Loapõhisele regulatsioonile üleminek tugevdab erandite rakendamise põhjendatust ja kontrollitavust, tagades, et küttimisotsused põhinevad konkreetsetel asjaoludel ja vastab direktiivi artiklis 16 sätestatud tingimustele. Sellega paraneb õigusselgus ning suureneb haldusotsuste läbipaistvus. Samas ei kujuta kavandatav muudatus ohtu karu asurkonna soodsale kaitsestaatusele. Küttimine toimub üksnes Keskkonnaameti kaalutusotsuse alusel ning ruumiliselt ja ajaliselt piiritletud kahjustuste piirkonnas, arvestades selle juures ka seireandmeid ja asurkonna seisundit. Jahiaja kaotamine ei tähenda küttimissurve suurenemist,

vaid võimaldab sekkumist kavandada bioloogiliselt sobivaimasse perioodi ning suunata see tegelikke konflikte põhjustavatesse piirkondadesse. Seega on muudatuse mõju eeskätt korralduslik ja õiguslik ning toetab tasakaalustatud koeksisteerimist inimese ja pruunkaru vahel, kahjustamata liigi populatsiooni pikaajalist elujõulisust.

Jahiohutuse ja relva transportimist käsitlevate sätete muutmine ei vähenda ohutustaset, kuna säilib põhinõue, et transpordivahendis peab jahirelv olema laadimata. Samuti tuleneb jahieeskirja § 7 lõikest 1 nõue, et iga jahimehe kohustus on tagada ohutus jahirelva käsitlemisel ja hoidmisel. See üldkohustus loob piisava õigusliku aluse hinnata konkreetse käitumise ohutust sisuliselt ning ei eelda kõigi võimalike tehniliste olukordade detailset reguleerimist määruse tasandil. Muudatused keskenduvad relva tegelikule seisundile ja käsitlemisviisile ning sellest lähtuvalt reaalsele ohule, mitte formaalsetele tingimustele.

Kehtiv regulatsioon (§ 7 lg-d 2-4) on praktikas kaasa toonud ebaproportsionaalseid tagajärgi olukordades, kus tegelikku jahiohutuse riski ei ole esinenud. Tüüpiliseks on kujunenud olukorrad, kus jahimeest on esmalt karistatud jahieeskirja rikkumise eest (näiteks relvale kinnitatud salve käsitleva nõude rikkumise tõttu) ning sellele on järgnenud relvaseaduse alusel relvaloa kehtetuks tunnistamine. See on omakorda viinud relvade kohustusliku võõrandamiseni, kuigi relv ei olnud laetud, rikkumisega ei kaasnud sisulist jahiohutuse riski ning tegevus ei olnud vastuolus relvaseaduse relvaohutust käsitlevate sätetega. Samas ei ole teada ka juhtumeid, kus padrun oleks salvest iseseisvalt või juhuslikult liikunud relva padrunipessa ja põhjustanud lasu või õnnetuse. Seetõttu ei ole sätete senine sõnastus ja rakendamine proportsionaalsuse põhimõttest lähtudes põhjendatud. Riigi eesmärk ei saa olla formaalse rikkumise eest sedavõrd karmide tagajärgede kaasa toomine olukorras, kus tegelik oht puudub. Õigusnormide kujundamisel tuleb vältida olukordi, kus sanktsioon ei ole teo raskusega kooskõlas.

Muudatuse mõju seisneb eeskätt regulatsiooni proportsionaalsuse ja õigusselguse parandamises ning järelevalveressursi tõhusamas kasutamises. Eesti jahindus on viimastel aastakümnetel muutunud oluliselt distsiplineeritumaks ning relvakäsitsemise kultuur on paranenud. Jahiseltskonnad toimivad sisemise eneseregulatsiooni mehhanismina, toetades ohutut ja vastutustundlikku relvakäsitlust. Muudatus lähtub põhimõttest, et relva ohutu käsitamine on eelkõige jahimehe enda vastutus ja kutse-eeetika osa. Riigi järelevalve ei peaks keskenduma üksnes formaalsete rikkumiste tuvastamisele olukordades, kus tegelikku ohtu ei esine, vaid suurema mõjuga rikkumistele. Muudatuse tulemusel vabanev järelevalveressurss võimaldab suunata tähelepanu ulukiressursi kestlikule kasutamisele, sealhulgas ebaseadusliku küttimise ennetamisele ja menetlemisele. Just ebaseaduslik küttimine kujutab endast suuremat riski nii ulukiasurkondade seisundile kui ka avalikule huvile ning selle tõkestamine peab olema järelevalve prioriteet.

5. Määruse rakendamiseks vajalikud kulutused ja määruse rakendamise eeldatavad tulud

Määruse jõustumine ei too kaasa organisatsioonilisi muudatusi ega nõua lisakulutusi riigieelarvest, samuti ei eeldata sellest lisatulu.

6. Määruse jõustumine

Määrus jõustub üldises korras.

7. Eelnõu kooskõlastamine

Eelnõu esitatakse ministriumitele kooskõlastamiseks eelnõude infosüsteemi EIS kaudu, samuti edastatakse eelnõu arvamuse avaldamiseks Eesti Jahimeeste Seltsile.